

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 76/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného Nomus s.r.o., Havlíčkova 16, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tpo/39/2024 z 10. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 3Tpo/39/2024 z 10. septembra 2024 (ďalej len „namietané uznesenie“), zrušenia označeného rozhodnutia všeobecného súdu, formulovania príkazu všeobecnému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznania primeraného finančného zadost'učinenia 5 000 eur, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou a psychotropnou látkou, kde bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0Tp/417/2024 zo 14. augusta 2024 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) z dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keď jeho väzba nebola nahradená miernejšími alternatívnymi opatreniami. Sťažnosť, ktorú sťažovateľ proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu podal, bola zamietnutá namietaným uznesením krajského súdu, ktorý rovnako nenahradil väzbu sťažovateľa miernejšími alternatívnymi opatreniami.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ predostiera tvrdenie, že sa krajský súd v namietanom uznesení relevantne nevysporiadal s jeho námietkami, ktoré predostrel v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu. Podľa jeho názoru je záver krajského súdu o naplnení základného materiálneho predpokladu väzby, teda záver o dôvodnosti jemu vzneseného obvinenia, nesprávny, nezákonný a ústavne nesúladný. Objasňuje, že vznesenie obvinenia jeho osobe je založené iba na výsledku vykonanej prehliadky nehnuteľnosti v jeho vlastníctve, pri ktorej boli zaistené nedovolené látky, ktoré mu však podľa jeho vyjadrenia nepatrili, a keďže do označenej nehnuteľnosti mali prístup aj iné špecifikované osoby, práve týmto osobám, resp. osobe mohli nedovolené látky patriť. Namieta, že v tomto smere vyšetrovateľ skutkový stav nepreveril, uvedené osoby nevypočul a i napriek tomu mu vzniesol obvinenie. V nadväznosti na to formuluje aj argumentáciu, ktorou spochybňuje zákonnosť postupu vykonania domovej prehliadky a výsledky prehliadky, teda zaistené nedovolené látky tak považuje za nezákonný dôkaz. Ďalej dôvodí a uvádza, že v rámci vykonanej prehliadky bola zaistená aj finančná hotovosť v celkovej sume 53 000 eur, ku ktorej sa orgány činné v trestnom konaní a aj súdy rozhodujúce o jeho väzbe vyjadrili, že sa možno dôvodne domnievať, že tieto finančné prostriedky pochádzajú z distribúcie nedovolaných látok. Argumentuje, že takýto záver nezodpovedá skutočnosti, je svojvoľný a neakceptovateľný, pričom v sťažnosti uplatnenej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu sa mu ho podarilo vyvrátiť predložením listinných dôkazov, výpisu z jeho účtu, ktorý svedčí o tom, že prostriedky v obdobnom rozsahu postupne v období pred vykonanou prehliadkou vybral z tohto účtu.

4. Sťažovateľ tiež spochybňuje dôvodnosť svojej preventívnej väzby, poukazujúc na to, že sa opiera o trestnú minulosť spred sedemnástich rokov, kde v prípade skutku týkajúceho sa drogovej trestnej činnosti bolo trestné konanie podmiennečne zastavené s tým, že sa v skúšobnej dobe sťažovateľ osvedčil, a druhý prípad sa týka iba prečinu krádeže, kde sa trestné stíhanie skončilo uzavretím zmluvy s poškodeným. Navyše sa domnieva, že tieto dva prípady, keďže ide o zahladené odsúdenia, nebolo možné pri rozhodovaní o väzbe zohľadniť. Podľa jeho názoru konajúce súdy v prípade ňo ustálenej preventívnej väzby selektívne favorizovali tie skutočnosti, ktoré tento väzobný dôvod reálne založiť nemohli, a skutočnosti svedčiace v prospech sťažovateľa zostali bez odôvodnenia nezohľadnené. Za také považuje sťažovateľ skutočnosti, že je ženatý, má tri maloleté deti a legálnym zdrojom jeho príjmov je obchodná činnosť v rámci jeho firiem. Tiež považuje za absolútne nezdôvodnený záver konajúcich súdov, ktorým bola vylúčená možnosť náhrady jeho väzby miernejšími alternatívnymi opatreniami.

5. Sťažovateľ vo všetkých popísaných skutočnostiach vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo podľa neho dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby.

7. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

8. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zameril na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré sťažovateľ poukazoval v rámci svojej sťažnosti a zároveň ich prezentuje aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcimi súdmi zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdôvodnená ústavne udržateľným spôsobom. Z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením namietaného uznesenia krajského súdu, ako aj prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu (ktorého závery ako vecne správne krajský súd prevzal).

9. Podľa odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu obsahom sťažnosti, ktorú sťažovateľ uplatnil voči prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, boli námietky, v ktorých prezentoval tvrdenie, že v jeho prípade absentuje splnenie základnej materiálnej podmienky väzby, a to existencia dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti jeho osobou. Na tomto mieste sťažovateľ namietal, že vznesenie obvinenia sa opiera iba o výsledky domovej prehliadky, ktoré žiadnym spôsobom nepreukazujú, že by pri nej zaistené nedovolené látky mali patriť jeho osobe. Podľa sťažovateľa pre vyvodenie takéhoto záveru nepostačuje skutočnosť vlastníckeho vzťahu sťažovateľa k nehnuteľnosti, v ktorej boli nedovolené látky nájdené a ktorú vlastní spolu so svojou manželkou. Podľa jeho vyjadrenia v tejto nehnuteľnosti nebýva, túto poskytuje ako dočasné ubytovanie viacerým osobám, teda k miestu, kde boli nedovolené látky nájdené, má prístup viacero osôb. V nehnuteľnosti má síce svoje kancelárske priestory, avšak tieto majú osobitný vchod z druhej strany a tieto priestory nie sú prepojené s tými, kde boli nedovolené látky nájdené. Ďalej dôvodil, že v zmysle úradného záznamu z 13. augusta 2024 mala špecifikovaná osoba vojsť ešte pred vykonaním domovej prehliadky do priestorov WC, kde mali byť nedovolené látky nájdené, pričom táto osoba uviedla, že mala v úmysle zbaviť sa tu spláchnutím do WC marihuany, ktorú mala na kuchynskej linke. Táto skutočnosť podľa sťažovateľa vyvracia, že by mal byť on osobou, ktorá prechovávala omamné látky v tomto byte. Podľa neho orgány činné v trestnom konaní túto osobu ani nevypočuli a namiesto toho zadržali jeho. Ďalej mal v sťažnosti argumentovať, že zákonný zákaz hotovostnej platby v sume prevyšujúcej 15 000 eur ešte nespôsobuje nezákonnosť držby sumy vyššej ako 15 000 eur a rovnako z toho nemožno usudzovať, že by takéto prostriedky mali pochádzať z trestnej činnosti, pričom už len samotná nominálna hodnota bankoviek zaistených pri prehliadke podľa sťažovateľa vyvracia, že by malo ísť o prostriedky z predaja nedovolených látok, keďže v takomto prípade by nominálna hodnota držaných bankoviek bola omnoho nižšia. Sťažovateľ na tomto mieste poukázal na priložené výpisy

z účtu, ktoré podľa neho preukazujú, že dotknuté finančné prostriedky nezískal z distribúcie nedovolených látok, ale ich vybral zo svojho podnikateľského účtu, na ktorom sa nachádzali z titulu jeho príjmov z podnikateľskej činnosti. Sťažovateľ ďalej argumentoval, že neboli zistené žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by dostatočne odôvodňovali obavu, že bude na slobode pokračovať v trestnej činnosti. Podľa neho okresný súd nijakým spôsobom neprihliadol na jeho osobné pomery, keď viedol riadny život, a teda neexistuje predpoklad, že by sa mal naďalej dopúšťať trestnej činnosti. Tiež poukazoval na okolnosť, že má tri maloleté deti, a tvrdil, že zdrojom jeho príjmov je legálna podnikateľská činnosť. Bol tiež toho názoru, že je väzba v jeho prípade nahraditeľná miernejšími prostriedkami, a to písomným sľubom, dohl'adom probačného a mediáčného úradníka, technickými prostriedkami na monitorovanie jeho pohybu, ponukou peňažnej záruky a záruky dôveryhodnej osoby, kde by kumulácia všetkých uvedených alternatívnych prostriedkov bola pre náhradu jeho väzby dostatočná (pozri s. 2 a 3 namietaného uznesenia krajského súdu).

10. Okresný súd v prvostupňovom väzobnom rozhodnutí z hľadiska splnenia základného materiálneho predpokladu na vzatie sťažovateľa do väzby považoval dosiaľ zabezpečené dôkazy za postačujúce pre rozhodnutie o jeho väzbe. Bol toho názoru, že dôvodnosť vzneseného obvinenia sa opiera o dostatočné dôkazy. Neprijal argumenty sťažovateľa, ktorý poprel svoju vinu dôvodiac, že zaistené nedovolené látky nájdené pri prehliadke nehnuteľnosti v jeho vlastníctve nepatria jeho osobe, zdôrazňujúc, že prístup do tejto nehnuteľnosti majú aj iné osoby, kde sťažovateľ osobitne poukázal na špecifikovanú osobu, ktorá má v nehnuteľnosti vykonávať pre neho stavebné práce, dôvodiac ďalej tým, že ani v jeho vozidle a ani v nehnuteľnosti, ktorú obýva, žiadne takéto látky neboli nájdené, a takisto tým, že pri prehliadke nájdené finančné prostriedky sú sčasti jeho súkromné prostriedky a sčasti ide o vrátenú pôžičku od inej osoby. Okresný súd dôkaznú situáciu interpretoval v prvom rade popisom výpovede špecifikovaného svedka, ktorý bol deň pred vykonaním inkriminovanej domovej prehliadky zadržaný hliadkou polície, ktorá u neho našla tri vrecká obsahujúce metamfetamín (pervitin), ku ktorému uviedol, že ho kúpil od sťažovateľa v jeho dome, v mieste jeho firmy na [REDAKOVANÉ], a to za sumu 85 eur, že obvineného pozná od svojho známeho a v priebehu obdobia počnúc júnom 2024 dosiaľ si od neho kúpil túto nedovolenú látku celkovo šesť až sedemkrát, keď si ju od sťažovateľa kupoval stále v mieste firmy sťažovateľa a platil za ňu v hotovosti. Svedok ďalej uviedol, že má vedomosť, že si takto nedovolené látky od sťažovateľa zadovažujú aj iné osoby, ktorých presnú totožnosť nepozná, a napokon dodal, že má vedomosť, že je sťažovateľ takisto užívateľom nedovolených látok a ich ďalšiemu predaju sa venuje, aby mal tieto látky zdarma dostupné pre svoju potrebu. Okresný súd dôvodil, že pri vykonanej prehliadke nehnuteľnosti, ktorá je v podielovom spoluvlastníctve sťažovateľa a jeho manželky evidovaná ako rodinný dom, v ktorom sa na prízemí a prvom poschodí nachádzajú apartmány, ktoré poskytuje sťažovateľ do krátkodobého prenájmu a na prvom poschodí sa nachádza aj kancelária využívaná sťažovateľom na jeho podnikateľskú činnosť, boli nájdené v rámci bytu číslo jeden nedovolené látky (metamfetamín) v množstve zodpovedajúcom značnému množstvu a v kancelárii sťažovateľa boli nájdené bankovky v rôznych nominálnych hodnotách, a to v nominálnych hodnotách sto eur (378 kusov), dvesto eur (4 kusy), päťdesiat eur (97 kusov), dvadsať eur (227 kusov) a desať eur (1 ks). Ďalej argumentoval, že u sťažovateľa zadržaného v deň totožný s vykonaním domovej prehliadky bola z jemu odobratých vzoriek zistená prítomnosť metamfetamínu a amfetamínu. Poukázal na trestnú minulosť sťažovateľa, ktorý bol v roku 2008 právoplatne odsúdený pre trestný čin krádeže a tiež bolo u neho podmienené zastavené trestné

stíhanie vo veci prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi. Okresný súd takisto upozornil na aktuálne vedené trestné stíhanie sťažovateľa pre podozrenie zo spáchania trestných činov vydierania, krádeže a porušovania domovej slobody a tento výpočet uzavrel prehľadom priestupkových deliktov sťažovateľa proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v počte štrnásť v období rokov 2020 až 2023. Dôvodil, že neuveril tvrdeniam sťažovateľa, že nájdené drogy nepatria jemu, a nevie, ako sa do priestorov dostali, odkázal pritom na výpoveď už spomenutého svedka, ktorý sťažovateľa usvedčuje z predaja drog a tiež ich užívania, ktoré je u sťažovateľa potvrdené výsledkom toxikologického vyšetrenia. Takisto odmietol obhajobu sťažovateľa o pôvode pri prehliadke nájdených finančných prostriedkov v celkovej výške 53 000 eur, argumentujúc, že sa vzhľadom na okolnosti veci (nájdenie nedovolených látok a zaistenie finančných prostriedkov v tom istom objekte) možno dôvodne domnievať, že táto hotovosť pochádza z predaja nedovolených látok a prípadne môže byť určená na obstaranie ďalších nedovolených látok od ich výrobcov. V tomto kontexte dôvodil, že tvrdenia sťažovateľa o pôvode časti finančných prostriedkov z riadnej podnikateľskej činnosti, ak by aj uveril jeho obrane, že časť z nich (30 000 eur) predstavuje vrátenú pôžičku, sú spochybnené skutočnosťou, že relevantná zákonná úprava zakazuje platbu v hotovosti prevyšujúcu sumu 15 000 eur, a preto disponovanie takou čiastkou pre potreby podnikateľskej činnosti nedáva zmysel, a to aj s prihliadnutím na súčasnú prax bežne dostupných a využívaných služieb elektronického bankovníctva. Možnosť náhrady väzby miernejšími alternatívnymi opatreniami vylúčil s ohľadom na závažnosť vyšetrovanej trestnej činnosti a trestnú minulosť sťažovateľa týkajúcu sa nedovolených látok a tiež početnosť priestupkových deliktov svedčiacu podľa okresného súdu o laxnom prístupe sťažovateľa k dodržiavaniu zákonov. Podotkol tiež, že záruka dôveryhodnej osoby reálne sťažovateľom ani poskytnutá nebola, keďže písomné vyjadrenie takejto osoby predložené nebolo a táto možnosť bola obhajcom pri výsluchu iba prezentovaná.

11. Krajský súd sa v namietanom uznesení stotožnil so stanoviskom okresného súdu a bol toho názoru, že základný predpoklad v rámci materiálnych podmienok väzby, teda existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom, je splnený. V tomto smere poukázal na výpoveď špecifikovaného svedka, zápisnicu o prehliadke rodinného domu, predbežné vyjadrenie špecializovaného ústavu a výsledok toxikologického vyšetrenia sťažovateľa. Konkretizoval, že označený svedok vo svojej výpovedi poskytol informácie o tom, že sťažovateľ je užívateľom nedovolených látok, ktoré si obstaráva nielen pre svoju potrebu, ale aj na účely distribúcie pre iné osoby, takisto poukázal na toxikologické vyšetrenie, ktoré u sťažovateľa potvrdilo užitie návykových látok. K hotovosti v sume 53 000 eur zaistenej pri domovej prehliadke uviedol, že sa možno dôvodne domnievať, že táto pochádza z distribúcie nedovolených látok. Upozornil, že väzobné rozhodovanie nemožno stotožňovať s rozhodovaním o vine či nevine sťažovateľa, a teda je postačujúce posúdiť, či zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie zo spáchania skutku sťažovateľom. K nemožnosti nahradiť sťažovateľovu väzbu alternatívnymi opatreniami konštatoval, že vzhľadom na závažnosť vyšetrovanej trestnej činnosti a osobu sťažovateľa tieto nedávajú záruku, že by bolo možné nimi účel väzby dosiahnuť.

12. Podstatou argumentácie sťažovateľa prezentovanej v ústavnej sťažnosti je pokus o spochybnenie splnenia jedného z materiálnych predpokladov väzby, ktorým je existencia dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti. Sťažovateľ prezentuje svoje tvrdenia o dôkaznej núdzi v jeho trestnej veci, argumentujúc, že nedovolené látky nájdené

pri prehliadke nehnuteľnosti v jeho vlastníctve nepatria jeho osobe, pričom sa odvoláva na pohyb iných osôb v tejto nehnuteľnosti. Takisto spochybňuje pôvod vyššej čiastky nájdených finančných prostriedkov a odmieta argumenty konajúcich súdov, ktoré ich označujú za možný zisk z distribúcie drog, prípadne za prostriedky určené k ďalšiemu obstaraniu nedovolených látok na účel ich ďalšej distribúcie. Ústavný súd, ktorý sa podrobne oboznámil s obsahom odôvodnení oboch rozhodnutí súdov, sa rozhodne s takýmto stanoviskom sťažovateľa nestotožňuje. V prvom rade pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je (ako jeden z materiálnych predpokladov väzby) relevantné dôvodné podozrenie, nie istota spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (pozri napr. III. ÚS 569/2017). Je toho názoru, že paletu dôkazov, ktoré popísal v odôvodnení svojho rozhodnutia už okresný súd (pozri bod 10 odôvodnenia tohto rozhodnutia) a krajský súd a považoval ich za dostatočne preukazujúce dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti, rozhodne nemožno hodnotiť ako dôkaznú núdzu podkopávajúcu materiálnu podmienku väzby, ako sa snaží prezentovať vo svojej argumentácii sťažovateľ.

13. Ústavný súd, ako už bolo uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia, nepovažuje stanovisko sťažovateľa o absencii dôkazov podporujúcich základný predpoklad materiálnych podmienok väzby, za opodstatnené. Práve naopak, vo všeobecnosti možno konštatovať, že v konajúcimi súdmi popísanom dôkaznom reťazci je daný priamy dôkaz, ktorým je špecifikovaná svedecká výpoveď usvedčujúca sťažovateľa z opakovanej nedovolenej distribúcie drog tomuto svedkovi, kde miesto predaja uvedené svedkom je totožné s miestom domovej prehliadky, ktorá sa skončila s pozitívnym výsledkom, teda zaistením nedovolených látok. Táto svedecká výpoveď je doplnená ďalšími relevantnými dôkazmi, ktoré sú kompatibilné s jej obsahom. Samozrejme, ide o nedovolené látky zaistené v mieste, ktoré je totožné s miestom vopred identifikovaným uvedeným svedectvom. Výsledok toxikologického vyšetrenia takisto svedčí v prospech usvedčujúceho svedectva, ktoré obsahuje informáciu, že má byť sťažovateľ užívateľom nedovolených látok. Toxikologická expertíza potvrdila u sťažovateľa stopy užitia nedovolenej látky. Tieto dôkazy teda podporujú predpoklad, že sťažovateľ má byť užívateľom nedovolených látok a ich predaj má byť prostriedkom k zabezpečeniu tejto jeho osobnej potreby ich užívania. K uvedenému reťazcu dôkazov sa pridáva aj zaistená finančná hotovosť, kde v kontexte tvrdení sťažovateľa, ktorý namieta, že nominálne hodnoty zaistených bankoviek nenasvedčujú, že ide o finančné prostriedky získané z distribúcie nedovolených látok, treba povedať, že opak je pravdou. U špecifikovaného svedka boli zaistené nedovolené látky v počte troch plastových vreciek obsahujúcich metamfetamín, za ktoré mal svedok podľa svojho vlastného vyjadrenia sťažovateľovi zaplatiť sumu 85 eur. Ide teda o sumu, ktorá by logicky mohla byť uhrádzaná bankovkami v nominálnych hodnotách, aké boli u sťažovateľa zaistené (najviac bolo zaistených bankoviek v nominálnej hodnote 100 eur, 20 eur a 50 eur). Je celkom prirodzené a logické, že si potenciálni užívatelia nedovolenej látky pri kontakte s dilerom obstarajú aj viac ako jedno plastové vrecko s obsahom drogy, rovnako ako tomu bolo v prípade špecifikovaného svedka. Napokon, pokiaľ ide o zásadnú obhajobnú námietku sťažovateľa, podľa ktorej by zaručene usvedčujúcim miestom nájdenia nedovolených látok mali byť iba priestory reálneho obydľia či vozidla distribútora nedovolených látok, opäť treba povedať, že opak je pravdou. Je totiž prirodzené a logické, že osoba, ktorá sa nelegálnej aktivite distribúcie nedovolených látok venuje, v záujme svojej ochrany pred

odhalením nepoužije na uskladnenie takýchto látok vlastné obydlie, ale iné miesta, ktoré má k dispozícii, keďže informácia o mieste obydla je vo všeobecnosti dostupná.

14. Ústavný súd je takisto toho názoru, že opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa preventívnu väzbu, ponúknutý v odôvodnení rozhodnutí konajúcich súdov, je dostatočne výpovedný a presvedčivý, náležite podporujúci dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v súlade s § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Záver o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa má podľa názoru ústavného súdu výraznú oporu (okrem iného) v charaktere vyšetrovanej trestnej činnosti, ktorou je pre spoločnosť nebezpečná a nežiaduca distribúcia nedovolených látok, a to tvrdých drog (metamfetamín) s vysokým rizikom poškodenia zdravia a závislosti ich konzumentov. Na uvedenú okolnosť potom nadväzujú aj závery toxikologického vyšetrenia svedčiace o užívaní nedovolených látok samotným sťažovateľom, a túto informáciu podporuje aj výpoveď špecifikovaného svedka, čo je z logiky veci riziková okolnosť signalizujúca obavu z ďalšieho pokračovania v distribúcii nedovolených látok v snahe zabezpečiť si ľahký prístup k nedovoleným látkam pre svoju osobnú potrebu. Nezanedbateľnou v tomto smere je aj kriminálna minulosť sťažovateľa, avšak varovnou okolnosťou je predovšetkým existencia aktuálne vedeného trestného stíhania týkajúceho sa násilnej trestnej činnosti. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o nemožnosti zohľadnenia kriminálnej minulosti (zahladené odsúdenia) ústavný súd poukazuje na odlišnosť procesu posudzovania danosti väzobných dôvodov v porovnaní s procesom hodnotenia predchádzajúcich odsúdení pri ukladaní trestu (pozri sp. zn. I. ÚS 1/2015), a táto okolnosť nevylučuje možnosť v rámci skúmania väzobných dôvodov na takúto trestnú minulosť obvineného prihliadať. Na tomto mieste súčasne dodáva, že sa nestotožňuje ani s argumentáciou sťažovateľa o absencii zodpovedania otázky možnosti alternácie jeho väzby. Popísaný osobnostný profil sťažovateľa, na ktorý sa konajúce súdy pri zodpovedaní tejto otázky odvolali, spolu so závažnosťou vyšetrovanej trestnej činnosti aj podľa mienky ústavného súdu predstavuje dostatočný skutkový podklad na odôvodnenie záveru namietaného uznesenia krajského súdu o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa miernejšími alternatívnymi opatreniami. Napokon, pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že konajúce súdy pri rozhodovaní o jeho väzbe mali zohľadniť a nezohľadnili záujem jeho maloletých detí, ktoré sú podľa vyjadrenia sťažovateľa odkázané na jeho starostlivosť, ústavný súd iba v stručnosti odkazuje, že pri rozhodovaní všeobecných súdov o väzbe je predmetom vyvažovania na jednej strane záujem na rešpektovaní osobnej slobody trestne stíhanej osoby, na druhej strane záujem spoločnosti na vyšetrení trestnej činnosti a na ochrane spoločnosti pred ďalšou trestnou činnosťou. Pri vyvažovaní teda oproti ochrane spoločenských záujmov stojí záujem na rešpektovaní osobnej slobody obvineného, nie záujmy maloletých detí stíhaného obvineného, ako sa sťažovateľ mylne domnieva.

15. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia v spojení s podrobným odôvodnením prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu poskytol krajský súd sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v namietanom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe, konkrétne pri rozhodovaní o vzatí do väzby. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného

rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predostiera aj námietky, resp. argumentáciu, ktorá presahuje rámec jeho argumentácie uplatnenej v sťažnosti podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, tak ako je táto sťažnostná argumentácia popísaná v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu (samotnú sťažnosť sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil – pozn.). Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) limitujúci vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, resp. k iným orgánom verejnej moci, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi a ostatnými orgánmi verejnej moci musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd (vrátane argumentácie s tým spojenej) uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá, resp. nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Bez toho, aby ústavný súd predmetnú argumentáciu bližšie rozvádzal a riešil jej opodstatnenosť, s odkazom na skutočnosť, že sťažovateľ mohol, avšak v sťažnosti popísanú argumentáciu neuplatnil, resp. ústavnému súdu nepreukázal, že by ju uplatnil, ústavnú sťažnosť sťažovateľa v označenej časti námietok podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú odmietol.

18. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu